

“Səngər gündəliyi”nin müəllifi

“İki sahil” qəzetinin baş redaktorunun müavini, Vətən müharibəsinin iştirakçısı, ehtiyatda olan kapitan Anar Miriyev ötən ilin bu günlərini xatırlayır

Müharibənin bütün dəhşətlərini yazmaq onu yaşamaq qədər çətindir: qulaqbatırıcı tank, top, raket atəşləri, səngər döyüşləri, dostluq, səninlə yan-yanı uzanıb düşməni gözdən uzaq qoymayan yoldaşının bir neçə dəqiqə və ya saniyədən sonra yaralanması, yaxud şəhid olması...

Bütün bunlar müharibədə, döyüşlərdə hər dəqiqə səni gözləyən hadisələrdir. Zəfərimizin salnaməsini yazanların özlərinin də ön cəbhədə düşməyə layiq olduğu cavabı verənlərin arasında olmasında qeyri-adi bir şey yoxdur. Lakin onları digər döyüşçü dostlarından - əsgər, səngər yoldaşlarından fərqləndirən cəhətlər var ki, o da qələm və söz sahibi olmalarıdır. Axı müharibədən sonra Zəfər tarixini günbəgün qələmə alan da onlardır: “Səngər gündəliyi”nin müəllifləri...



zidən bir əsgər yaxınlaşır. Çatan kimi dedi:

- Komandir, əlimdəkini hara qoyum?
Sorusdum ki, nədir?!
- Dedi: Tank əleyhinə minal!

Unudulmazlar - canından və qanından keçənlər

Təsəvvür edin: əsgər qorxmadan tank əleyhinə minanı əlində gətirirdi. Belə əsgəri olan ordu basıldı mı? Əlbəttə ki, yox! İlk dəfə idi tank əleyhinə mina gördüm. Həmin qrup ərazidə hücum üçün lazım olan ciğiri açdı və bölüyümüz oradan irəlilədi. Düşmənin həmin mövqeyi darmadağın edildi. Minaları ərazidən təmizləyən həmin qrupun üzvlərinin yarısından çoxu 19-21 yaşlı gənclərimiz idi. Onlar minaları çox peşəkərlə təmizləyirdilər?! Təbii ki, peşəkər zabitlərin rəhbərliyi və təlimatları ilə bu işi gördükdülər. Bizim əsgərlərimiz belə cəsur, igid, qorxmaz idilər. Bu da Qələbə üçün çox vacib amillərdəndir...

Kapitan Anar Miriyev deyir ki, onları ruhlandıran Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin illərdən bəri gözlənilən əmri idi. O əmr ki, onun hesabına erməni vandalizminə son qoyulub, mənəviyyət beşiyi olan Şuşamız işğaldan azad edilib. İndi azad edilən ərazilərdə bərpa və yenidənqurma işləri gəşlənir. Bu günlərdə Füzuli Beynəlxalq Hava Limanının açılışı olub. Qardaş Türkiyə Cümhuriyyətinin başçısı Rəcəb Tayyib Ərdoğan bu təntənəli açılışda iştirak edib...

Anar Miriyev deyir ki, müharibə həm də ölüm-itim, qan-qada deməkdir. Bütün uğurlarımıza sevindiyimiz kimi, itirdikləmizə də, əlbəttə, kədərlənirik. Şəhidlərimiz Vətən uğrunda canlarından keçdilər. Onlar Zəfərimizin bayraqdarlarından biri kimi bu gözəl, firavan günlərimizi də görməli idilər. Haqqında söz açılan bölükdən İlqar Əhmədov, Eşqin Gülməmmədov və Qoşqar Üzeyirov kimi cəsurlar Vətən, torpaq uğrunda canlarından keçib - şəhidlik məqamına ucalıb, gizir Hacıadə isə ayağının birini itirərək qazi kimi geri dönüb.

Ən mühüm məqamlardan biri də odur ki, multikultural xalq olduğumuzu ön cəbhədə də təsdiqlədik. Düşməne qarşı amansız olanların arasında müxtəlif xalqların nümayəndələri də az deyildilər, lap elə milliyyətçə rus olan Dima Markov kimi. Cəbrayılda və Şuşada döyüşən Dima İctimai TV-də çalışır. Belə və təntənlərimizlə fəxr edirik.

Məhəmməd NƏRİMANOĞLU,
“Azərbaycan”



əsgər yox idi ki, nədənsə qorxsun, çəkənsin. Bütün əsgərlərimizin, zabitlərimizin bir amalı var idi: Ali Baş Komandanın əmri ilə torpaqlarımızın işğaldan azad olunması. Orada xüsusən onu müşahidə etdim ki, şanlı ordumuzun Müzəffər Ali Baş Komandanı İlham Əliyevə olan inamı çox yüksəkdir...”

“Səngər gündəliyi”ndən...

“Səngər gündəliyi”nə yazdıqlarından öyrənirik ki, xidmət etdiyi bölükdən 3 şəhid veriblər. Bölükdə 10 nəfərdən çoxu yaralanıb, qaziyə çevriliblər: “...Düşmənin üzərinə hücum edib, mövqelərini ələ keçirəndə, yaxud onlara yaxınlaşanda silahlarını yerə atıb qaçdıqlarını görmək bilirsiniz nə demək idi?! Düşməni anlayırdı ki, bu torpaq onların deyil. Ona görə də silah-sursatlarını qoyub qaçdılar. Cənab Prezidentin dediyi kimi, onların öz səngərlərini, silahlarını özlərinə qarşı istifadə etdik, fakt göz qarşısındadır: Bakıdakı Hərbi Qənimətlər Parkında sərgilənən Ermənistan ordusunun məxsus sırıdan çıxarılmış texnika, silah-sursat bunun nümunələridir...”

Xocavənd istiqamətində gedən qanlı döyüşlərdə iştirak edən kapitan o ərazilərin coğrafi və relyef baxımından çox sərt yer olduğunu da deyir. Belə yerlərdə döyüşmək, əlbəttə, çox çətin olur. Xocavənddə gedən qızğın döyüşlərdə iştirak edən kapitanın da bir neçə kəndin işğaldan azad edilməsində xidməti olur. Bu da, təbii ki, onun üçün qürurvericidir. Ağdam işğaldan azad olunduqdan sonra onların bölüyü də həmin əraziyə keçir.

Əsasən Xocavənd və Ağdam istiqamətindəki döyüşlərin iştirakçısı olan həmsöhbətim onu da gizlətmir ki, ailəsi onun birbaşa ön cəbhəyə, qaynar nöqtəyə getdiyi üçün ilk günlər çox narahat olub. Axı 2 azyaşlı uşağı evdə qoyub getmişdi...

Anar Miriyev döyüşlər zamanı gördüklərini, yaşadıklarını sözlə ifadə etməkdə çətinlik çəkir. Ona görə də o, cəbhə gündəliyini tezliklə oxu-

cuların ixtiyarına verməyə tələsir. O dəhşətləri yaşamaq, odun-alovun içindən keçmək və sonradan onları qələmə almaq o qədər də asan deyil. Gərəkdir ki, kiçik detallı belə unutmayasan. Axı həmin məqamda elə hadisə olub ki, onu yazmalısan, oxutmalısan, gələcək nəsillərə çatdırmalısan ki, torpaqlarımızı necə işğaldan azad etmişik: “...Çiyin-çiyinə səngərdə dayandığın döyüş yoldaşının gözlərinin qarşısında döyüş-şə-döyüşə şəhid olması çox ağır mənşədir. Yaralı əsgər yoldaşını döyüş zonasından çıxarmaq, səngərə gətirmək, onun yaşamasına çalışmaq... Budur müharibə! Budur Vətən qarşısında olan borcunun yerinə yetirilməsi! Oradakı bütün əsgərlər bir-birilərinə dəstək idilər. Bu anların hamısını görmək, yaşamaq çox ağır idi. Gəncənin, Tərtərin, Bərdənin düşməni terroruna məruz qalması ilə bağlı bizə məlumatlar çatırdı. Bu xəbərlər şəxsi heyəti çox qəzəbləndirir, intiqam hissini daha da alovlandırır. Biz bütün şəhidlərimizin, Gəncə, Tərtər, Bərdə terrorunun qurbanlarının qisasını döyüş meydanlarında birə-on qat alırdıq. Yadımdadır, Gəncə terroru ilə bağlı məlumat gələndə çox qəzəblənmişdik. Həmin vaxt minamıyotların mərmilərinin üzərinə “Gəncənin qisası” yazıb zərbə endirirdik. Bununla da erməni terrorunun qurbanlarının intiqamını alırdıq... Beləliklə, düşməne qarşı vuruşan igidlərlə çiyin-çiyinə oldum!”

Keçdiyi döyüş yolunda göstərdiyi şücaətə və əzmkarlığa görə, Azərbaycan Respublikasının Prezidentinin sərəncamı ilə “Xocavəndin işğaldan azad olunması uğrunda” medalına layiq görülən kapitan Anar Miriyev hərbi hissənin komandiri tərəfindən də fəxri fərmanla təltif olunub...

“Əsgərə məktub”...

Anar Miriyev döyüşlərə yollananda arxada daha çox gözü yollara dikilən 9 və 7 yaşlı Kamranla Kamal olub. Amma onlar qələmi ilə tanınan



o da qələm və söz sahibi olmalarıdır. Axı müharibədən sonra Zəfər tarixini günbəgün qələmə alan da onlardır: “Səngər gündəliyi”nin müəllifləri...

Dastana çevriləcək Zəfərə doğru irəli, Azərbaycan əsgəri!

Onu neçə illərdir ki, həmkarımız, yaxşı qələmi olan jurnalist kimi tanıyırdım. Müxtəlif mövzularda qələmə aldıkları yazılar geniş oxucu auditoriyası yaradıb. Ötən il sentyabrın 27-də başlayan və 44 gün davam edən Vətən müharibəsi həmkarımızın vətənpərvər zabit olduğunu da üzə çıxardı. Beləliklə, imzası oxuculara yaxşı tanış olan jurnalist Anar Miriyevin döyüş yollarının izinə düşdük. Ötən ilin son günü ön cəbhədən qayıdan kapitan Anar Miriyev düşmənin məkrli, çirkin niyyətinin necə puça çıxarıldığını, döyüş gündəliyini qələmə alır və tarixləşdirir. O, əslində, bununla, ilk növbədə, yenilməz ordumuzun qazandığı Zəfərin necə əldə edilməsini gələcək nəsillərə yadigar qalsın deyər yazır.

...44 günlük dastanın ikinci günü - 28 sentyabr 2020-ci ildə Anar Miriyev redaksiyada müharibə ilə bağlı yazıları redaktə edərkən Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinin Bakı Şəhərinin Səbail Rayon İdarəsindən gələn zəngə cavab verdikdən sonra xəyalında ön cəbhəni canlandırdı. Onsuz da illərdir ki, o, erməni vandalizminin çirkin siyasətindən yazırdı. İki gün idi ki, başlayan Vətən müharibəsindən gələn xəbərlərlə bağlı həyəcanlı olsa da, tezliklə dastana çevriləcək Zəfərin salnaməsini yazanların qalibiyyət bayrağını Şuşaya sancmaq-larına da inanırdı.

Sentyabrın 29-da o, ön cəbhəyə yola düşdü. Bu dəfə qələmi ilə deyil, odsaç silahla düşməni üzərinə gətirdi. Odlu-alovlu yolu 30 ilə yaxın müddətdə tapdaqda inləyən və cəsur oğulları imdada səsləyən, işğaldan azad edilməsini gözləyən Qarabağa idi. Bu yol həm şəərəfli, həm də çətin idi. Burada ləngimək, axsamaq, geri qalmaq olmazdı...

Məqsəd bu idi: ancaq irəli! Çünki irəlində ana Vətənin qanlı yoxru-lan torpaqları onları gözləyirdi...

Ehtiyatda olan kapitan o günlərin, az qala, hər anını belə yaddaşına yazıb. Deyir ki, döyüşlərlə bağlı o qədər danışılmalı, qələmə alınmalı xatirələri var ki: “Vətənimizin işğaldan qalmış torpaqlarının azad olunması uğrunda başlanan və cəmi 44 gün davam edən müharibədə ancaq bir məqsəd var idi: ərazi bütövlüyümüz bərpa edilməlidir! Bölük komandirinin şəxsi heyətlə iş üzrə müavini kimi hərbiçilərin mənəvi, psixoloji hazırlığı, döyüş ruhunun yüksəldilməsi işinə birbaşa cavabdeh idim. Həmin vaxt şəxsi heyətlə iş zamanı müşahidə edib gördüm ki, istər səfərbərlikdən cəlb olunanlar, istər cəbhəyə könlüllü yazılanlar, istərsə də orada həqiqi hərbi xidmətdə olan əsgərlər olsun, hamısında eyni yüksək mənəvi-psixoloji hazırlıq var. Hamı vətənpərvərlik ruhu ilə döyüşürdü. Bir amal uğrunda birləşmişdik. Orada elə bir